

Kisgyermeket is vittek hozzá, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.
(Lk 18,15-17)

Pásztor Gyula

ILYENEKÉ AZ ISTEN ORSZÁGA

Olyasmi idők lehetnek a gyermekeink, mint akikről szó van, amikor egyik este elmondtam nekik ezt a történetet. Igyekeztem egy olyan kisgyermek szemszögéből megközelíteni, aki akkor átélte azt. Lehet, hogy a gyermekeinkben nem sok maradt meg belőle, de engem azóta is lenyűgöz az a dráma, amely akkor e történet kapcsán megragadott. Mert ma sem tudom másként elgondolni, mint akkor. Édesanyák vagy édesapák megosztják másnapi tervüket kisgyermekükkel. „Aludjatok el hamar, mert holnap korán indulunk.” Ezt persze aligha lehet ennyivel befejezni. Következnek az ilyenkor természetes kérdések: Hova megyünk? Ki lesz ott? Hogy néz ki? Mit fog velünk csinálni? És készületlenül is el kell, hogy hangozzék az a szülői bizonyoságtétel, amelyből a szavakon és az érzelmi megnyilvánulásokon keresztül is sugárzik, kit látnak ők Jézusban, és milyen nagy dolgot várnak tőle, amikor azt kérik, hogy tegye rá gyermekeikre a kezét, és áldja meg őket. Aztán a gyermekek elalszanak, de amikor reggel kipattan a szemük, ez a kép és ez a várakozás teljesen betölti őket is. Most elfelejtenek, elengednek minden mást. Jézus meg fogja őket áldani. És alig várják, hogy induljanak. Az útközbeni beszélgetés is egészen biztosan visszatér ide: És mit fog mondani? Milyen az az áldás? És mit fogunk utána érezni? Így mennek talán már hosszabb ideje, és aztán az egyik dombtetőről megpillantják a sokaságot, valahol már Jézust is fel tudják a szülők ismerni, és meg

tudják mutatni gyermekeiknek egyik-másikat jó magasra emelve, hogy jobban lásson. A gyermeki várákozás pedig egyre fokozódik. Van közöttük, aki talán szaladni is kezdene már, hogy minél előbb odaérjen. És amikor már a hangját is hallják, és közel a várva-várt pillanat, valaki mérgesen szüleik elé áll, és azt mondja: Vigyétek el ezeket innen. Aligha kell ecsetelni azt az érzést, amely a gyermekeket eltölti: Mégsem! Minden hiába! Aztán megszólal Jézus, és róluk beszél: „Engedjétek hozzám a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket...” És teljessé lesz a várákozás, amely most csak órá figyel, amely most mindent erre az egy lapra tesz fel: Meg fog áldani!

Hát ilyen gyermekek vannak most ott Jézus és a tanítványai előtt. Rájuk mutat Jézus, és azt mondja: „Ilyeneké az Isten országa. Aki nem így fogadja, az nem megy be abba.” Aztán ez a beszédes elfogadás szemléltető példaként ott zajlik a szemük előtt. Ezek a gyermekek most az áldás, Isten szerető jelenlétének ígérete előtt tárják ki teljes lényüket. Ez még nem megtérés, nem egy életre szóló döntés Jézus mellett, de valami olyan, amit csak Jézus adhat, amit csak kapni és elfogadni lehet, ilyen természetesen, ilyen gyermeki módon.

Amikor Jézus a tanítványaihoz szól, akkor ezen az úton megy tovább. Azt mondja, hogy az Isten országa is ilyen. Azt is így lehet elnyerni. Csak így. Lehet várni, keresni, útközben lehetnek, akik másról akarnak meggyőzni, de aki nem így fogadja az Isten országát, mint ahogy azt most az áldás kapcsán látták, az nem megy be abba. És az, aki odavárta ezeket a gyermekeket, mert készen volt számukra nála az, amire szükségük volt, odavárja azokat is, akiket most megszólított. Ugyanígy. Várja azzal, amit nekik elkészített, a maga életre szóló közösségével, amit sem megvenni, sem megszolgálni nem lehet, de elfogadni igen. Így, ahogyan éppen látták.

És ha tanítvány, az akkori és a mindenkori az, amit nevében hordoz, akkor ezekben a kritikus helyzetekben, amikor kiderül, hogy mennyire másként gondolkodik, mint a Mestere, elcsendesedik, és a zsoltárossal együtt azt kéri: Oktass, hogy éljek! Mondd el, hogyan lesz belőlem is olyan boldog, felszabadult ember, mint akikként ezek a gyermekek továbbmentek. Jézus válasza pedig ez: Így. Úgy, ahogyan éppen láttátok ezeket a gyermekeket idejönni, a fejüket a kezem alá hajtani, és kételkedés nélkül továbbindulni. Várlak, gyertek ti is.